

ก้าวที่กล้า
ของเด็กหลังห้อง
โครงการสื่อเล็กๆ ของเด็กสงขลา

เพราะอยากพิสูจน์ฝีมือให้เพื่อนนักเรียนและครูในโรงเรียนเห็นถึงศักยภาพของเด็กหลังห้อง และมองเห็นภัยจากโซเชียลมีเดีย นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 6 โรงเรียนเทศบาล 5 (วัดหัวป้อมนอก) จึงรวมตัวกันทำโครงการสื่อเล็กๆ ของเด็กสงขลา ด้วยการผลิตหนังสือเสียง ชื่อว่า “สังคมนักหน้า” ที่สะท้อนมุมมองการใช้โซเชียลมีเดีย ซึ่งเป็นพฤติกรรมทางสังคมที่ต่างคนต่างเล่นโทรศัพท์มือถือของตัวเอง จนลืมการพูดคุยสนทนากับคนในชีวิตจริง ไม่สนใจสภาพแวดล้อมรอบข้าง

กระบวนการเรียนรู้

คุณค่าที่เกิดขึ้น

สามารถแยกแยะเห็นความสำคัญของคุณและโทษของโซเชียลมีเดียมากขึ้น คิดวิเคราะห์เชื่อมโยงความรู้ กล้าคิดกล้าแสดงออก และการนำเสนอได้ดีขึ้น จากเดิมที่ก้มหน้าก้มตาพูดอย่างเดียว แต่ตอนนี้มีเทคนิคในการนำเสนอมากขึ้น โดยฝึกอ่านและทำความเข้าใจมาก่อน พอนำเสนอก็ใช้วิธีพูดจากความเข้าใจแทน ทำให้ปีนี้เกรดดีขึ้นไปด้วย

“

โครงการนี้ทำให้ทีมงานสามารถแยกแยะความสำคัญ
ของคุณและโทษของโซเชียลมีเดียมากขึ้น...
เมื่อก่อนเวลาต้องออกไปนำเสนอหน้าห้องก็จะก้มหน้าก้มตา
พูดอย่างเดียว แต่ตอนนี้มีเทคนิคในการนำเสนอมากขึ้น
โดยฝึกอ่านและทำความเข้าใจมาก่อน พอนำเสนอก็ใช้วิธีพูด
จากความเข้าใจแทน ทำให้ปีนี้เกรดดีขึ้น

”

ในโลกโซเชียลเราอาจมีเพื่อนมากมาย กดไลค์ ส่งภาพสวยดีในแต่ละวัน เสียงเตือนจากหน้าจอ
มือถือที่ตั้งเป็นระยะๆ บ่งบอกว่าเรามีตัวตนอยู่ในโลกเสมือนจริง แต่ในโลกแห่งความเป็นจริง ความมี
ตัวตนของใครสักคน ไม่ได้อยู่ที่การสไลด์หน้าจอ ส่งรอยยิ้มผ่านอิมโม่จิ หรืออักษรภาพแสดงอารมณ์
เท่านั้น การพูดคุยสื่อสารผ่านเส้นเสียงกับคนรอบข้างต่างหากที่บ่งบอกถึงความมีตัวตนของเรา

ความใส่ใจของเด็กหลังห้อง

มล-นิรมล พวงพริก มิ่งค์-ดวงฤทัย เรืองศักดิ์ แอ้ม-ภัทรธิดา
ชมจันทร์ ดริม-ชยพล สุขปักษา และ เอ็ม-กิตติทัต แก้วมณี คือนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 6 โรงเรียนเทศบาล 5 (วัดหัวป้อมนอก) มองเห็นภัย
จากโซเชียลมีเดีย จึงรวมตัวกันทำโครงการสื่อเล็กๆ ของเด็กสงขลา
ด้วยการผลิตหนังสือเสียง ชื่อว่า “สังคมก้มหน้า” ที่สะท้อนมุมมอง
การใช้โซเชียลมีเดีย ซึ่งเป็นพฤติกรรมทางสังคมที่ต่างคนต่างเล่นโทรศัพท์
มือถือของตัวเอง จนลืมการพูดคุยสนทนากับคนในชีวิตจริง ไม่สนใจ
สภาพแวดล้อมรอบข้าง โดยมีอาจารย์วรรณภา มณี เป็นที่ปรึกษาโครงการ

มลเล่าว่า เธอเข้ามาทำโครงการนี้ตามคำชักชวนของพี่ใหม่ฝ่าย-
นันทกร บุญนิษฐ์ ที่เคยทำโครงการนี้เมื่อ 2 ปีที่แล้ว และอยากให้มีรุ่นน้อง
มาสานต่อโครงการ พวกเราอยู่ในชมรมศูนย์สื่อมัลติมีเดียของโรงเรียน
จึงสนใจ เพราะพอมีความรู้มาบ้าง และคิดว่าน่าจะสนุก ดึกว่าปล่อยเวลาทิ้งไป
โดยเปล่าประโยชน์

เช่นเดียวกับมิ่งค์ ที่บอกว่า เธอเป็นเพื่อนสนิทกับมลตั้งแต่มัธยมศึกษา
ตอนต้น เมื่อมลชวนเธอจึงไม่รีรอ เพราะอยากเขียนบทและออกแบบผลงาน
เจ๋งๆ สักเรื่องในแบบของตัวเอง

“อยากมีผลงานเป็นของตัวเอง เพราะอยู่ที่โรงเรียนเราไม่มีโอกาส
แสดงความสามารถอะไรเลย เป็นเด็กหลังห้องโดยแท้ เวลาโรงเรียน
มีกิจกรรมครูก็จะมองหาแต่เด็กกิจกรรม เด็กเก่ง ที่อาสาเข้ามาทำ
โครงการนี้เพราะอยากเป็นที่ยอมรับของครู เพื่อครูจะเห็นผลงานของ
เราบ้าง”

สองสาวบอกว่า ตอนแรกที่ตัดสินใจเข้าร่วมชมรมศูนย์สื่อมัลติมีเดีย
เพราะอยากแสดงฝีมือให้เป็นที่ประจักษ์แก่เพื่อนและครูในโรงเรียน แต่ความหวัง
ก็ไม่เป็นจริงเสียที เมื่อพี่ใหม่ฝ่ายชวนให้ทำโครงการนี้ ใฝ่ใจของเธอ
จึงลุกโชนขึ้นอีกครั้ง

เมื่อได้รับโอกาสให้พิสูจน์ฝีมือ ทีมงานไม่รอช้าเดินทางจัดกิจกรรม
ประชาสัมพันธ์โครงการให้เพื่อนในโรงเรียนรับรู้ถึงที่มาที่ไปของโครงการ
สื่อเล็กๆ ของเด็กสงขลา โดยเริ่มต้นจากเพื่อนใกล้ตัว ใช้หนังสือที่เกี่ยวกับ
การใช้โซเชียลเป็นประเด็นในการล้อมวงคุยแลกเปลี่ยนความคิดเห็น
เพื่อนำไปเป็นข้อมูลเบื้องต้นในการเขียนบท

“อยากมีผลงานเป็นของ
ตัวเอง เพราะอยู่ที่โรงเรียน
เราไม่มีโอกาสแสดงความสามารถ
อะไรเลย เป็นเด็ก
หลังห้องโดยแท้ เวลา
โรงเรียนมีกิจกรรมครูก็จะ
มองหาแต่เด็กกิจกรรม
เด็กเก่ง ที่อาสาเข้ามาทำ
โครงการนี้เพราะอยากเป็น
ที่ยอมรับของครู เพื่อครู
จะเห็นผลงานของเราบ้าง”

“ชวนเฉพาะเพื่อนที่คุยกันง่าย ๆ ก่อน ในกลุ่มมีแกนนำ 5 คน เราก็แบ่งกัน รับผิดชอบมาชิกแล้วก็จัดวงเสวนา วันนั้นมีเพื่อนเข้าร่วมประมาณ 40 กว่าคน เริ่มต้นด้วยการให้ดูหนังสือเกี่ยวกับสังคมกัมพูชา ดูเสร็จก็เปิดให้เพื่อน ๆ ระดมความคิดกันว่า สื่อนี้ต้องการนำเสนออะไร และรู้สึกอย่างไรที่ได้ชมสื่อนี้” มิ่งค์เล่าถึงบรรยากาศการทำงาน

เสร็จแล้วจึงจัดทำแบบสอบถามเรื่องการใช้โซเชียลมีเดียในชีวิตประจำวัน อาทิ ช่วงเวลาที่เล่นโทรศัพท์มือถือหรืออินเทอร์เน็ต ใช้อินเทอร์เน็ตทำอะไรบ้าง เป็นต้น โดยมีกลุ่มเป้าหมายคือนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3-6 ชั้นละ 30 คน พบว่า ช่วงเวลาเข้าต่อนอนและช่วงเวลาระหว่างกินข้าวคือเวลาที่กลุ่มเป้าหมายใช้เล่นโซเชียลมีเดีย ทั้งเฟซบุ๊ก แชนด์ และเกม ซึ่งข้อมูลดังกล่าวทีมงานจะนำมาใช้อ้างอิงและนำไปสู่การเขียนบทเรื่อง “สังคมกัมพูชา” ต่อไป

“ทีมงานนำบทเรียนความผิดพลาดจากครั้งแรกมาใช้ คราวนี้ถามก่อนเลยว่า ใครถนัดอะไร พร้อมกับลดจำนวนนักแสดงและตัวประกอบลง...แต่พล็อตเรื่องยังคงคล้ายเรื่องแรก เพียงแต่ทีมงานต้องเล่นเอง กำกับเอง เขียนบทเอง และจัดฉากเอง...และแล้วความซุกซนก็เกิดขึ้น ระหว่างการถ่ายทำที่บางครั้งตากล้องต้องมาร่วมแสดงด้วย ทำให้เกิดความโกลาหลขณะเข้าฉาก เดี่ยวคนนั้นต้องไปแสดง เดี่ยวคนนี้ต้องไปจัดฉาก ไปกำกับมุมกล้อง ดูุ่นวายไปหมด เหมือนกับเราวางคนไม่ตรงกับงาน”

มือใหม่หัดคัด!!!

แม้ว่าความยาวของหนังสือที่ทีมงานคิดทำมีเวลาเพียงแค่ 3 นาที แต่มิ่งค์ยอมรับว่า ยากพอสมควรสำหรับมือใหม่อย่างพวกเขา ทุกอย่างดูุ่นวายไปหมด ทั้งกระบวนการหาข้อมูล รวบรวมข้อมูลจากวงพูดคุย การทำความเข้าใจบทของนักแสดง การถ่ายทอดอารมณ์ การกำกับภาพ ฉาก รวมไปถึงการแบ่งหน้าที่ทำงานที่ไม่ลงตัว

“พล็อตที่เราวางไว้เป็นเรื่องเกี่ยวกับคนที่ผิดหวังกับความรักและคนที่โดนโซเชียลหลอก ตอนทำงานครั้งแรกเราไม่ได้ถามว่าใครถนัดอะไร แคแบ่ง ๆ กันไป พอลงมือทำงานจริงมันเลยติดขัดไปหมด เพราะวางคนไม่ตรงกับงาน การแสดงก็ใช้คนเยอะ ต้องมีบทพูดอีก บางคนเล่นไปเล่นมาลืมบทอีกแล้ว บางคนก็เล่นแข็ง ๆ ดูไม่เป็นธรรมชาติ เลยเปลี่ยนเรื่องใหม่” มลเล่าปัญหาการทำงาน

เมื่อการถ่ายทำหนังสือครั้งแรกพังครืนอย่างไม่เป็นท่า ทีมงานนำบทเรียนความผิดพลาดจากครั้งแรกมาใช้ คราวนี้ถามทีมงานก่อนเลยว่า ใครถนัดอะไร พร้อมกับลดจำนวนนักแสดงและตัวประกอบลงแก้ปัญหาโดยให้ทีมงานแสดงเอง แต่พล็อตเรื่องยังคงคล้ายเรื่องแรก เพียงแต่ทีมงานต้องเล่นเอง กำกับเอง เขียนบทเอง และจัดฉากเอง!!!

และแล้วความซุกซนก็เกิดขึ้น ระหว่างการถ่ายทำที่บางครั้งตากล้องต้องมาร่วมแสดงด้วย ทำให้เกิดความโกลาหลขณะเข้าฉาก เดี่ยวคนนั้นต้องไปแสดง เดี่ยวคนนี้ต้องไปจัดฉาก ไปกำกับมุมกล้อง ดูุ่นวายไปหมด เหมือนกับเราวางคนไม่ตรงกับงาน จึงต้องมีการปรับแก้บทใหม่อีกครั้ง

“พอมารั้งที่ 3 เราเลยทำเป็นคำพูดแล้วก็มาแสดง แต่ก็ยังติดขัดอีก เพราะเราเขียนบทพูดเยอะเกินไป เสียงนักแสดงชายก็ไม่เพราะ และเล่นแข็งเกิน รู้สึกไม่พอใจกับผลงาน พอเอาไปให้พี่อ้อม-กมลลา รัตนอุบล พี่เลี้ยงสงขลาฟอรั่มให้ช่วยแนะนำ พี่เขาบอกว่าทำเรื่องอะไรก็ได้ที่เราสนใจ แต่สุดท้ายต้องให้สอดคล้องกับคนดู เช่น นิทานเรื่องนี้สอนให้รู้ว่า... จากนั้นเราก็กลับมาทบทวนความคิดกันใหม่อีกครั้งว่าจะทำเรื่องอะไรดี” มิ่งค์เล่าย้อนถึงปัญหาที่ทีมงานพบเจอระหว่างการทำงานที่ผ่านมา

TAKE 4

แม้จะต้องแก้บทยกชุดถึง 3 ครั้ง แต่ก็ไม่ท้อ เพราะเชื่อในศักยภาพของทีมงานว่าทำได้ดีกว่าที่ผ่านมา

ในที่สุดความลงตัวของพล็อตเรื่องใหม่ก็เสร็จสมบูรณ์ในครั้งที่ 4 คราวนี้ทีมงานแบ่งบทบาทหน้าที่การทำงานอย่างเป็นระบบมากขึ้น โดยมีครั้งรับผิดชอบเขียนบทมลทำหน้าที่นักแสดงนำ ส่วนตรีเป็นตากล้อง แอ้มกำกับแสงและฉาก ขณะที่เอ็มจะเก็บภาพนิ่งแต่ละช็อต

“ครั้งนี้การทำงานไม่ยากเท่าไร เพราะมีนักแสดงเพียงแค่นักคนเดียวคือมล พล็อตการเดินทางเรื่องก็ใช้วิธีผูกมลล่องให้เห็นภาพว่า มีผู้หญิงคนหนึ่งเดินทางไปเที่ยวด้วยสิน้ำที่มีความสุขมาก เขามีเพื่อนมากโลกและคอมเม้นต์ได้ภาพเยอะมาก แต่พอภาพซูมออกมาเรื่อยๆ จะเห็นว่ามีคนรอบข้างเยอะแยะ แต่ทุกคนดูไม่มีตัวตน เพราะเขาไม่ได้สนใจใคร ซึ่งเรื่องนี้จะเน้นการแสดงด้วยอารมณ์และหน้าตาเป็นหลัก ไม่มีบทพูด เหมือนเดินเรื่องด้วยภาพแต่จะมีคำถามท้ายเรื่องขึ้นมาเป็นบทสรุปให้สอดคล้องถึงการใช้เทคโนโลยีอย่างพอเหมาะพอควร” มิ่งค์กล่าว

กว่าผลงานจะลงตัวเช่นนี้ นอกจากทีมงานจะได้เรียนรู้รูปแบบการทำสื่ออย่างลึกซึ้งแล้วยังทำให้พวกเขาค้นพบความสำคัญของโลกโซเชียลว่า จริงๆ แล้วโลกโซเชียลมีประโยชน์มากกว่าโทษ หากคนใช้เป็น เพราะนอกจากใช้หาข้อมูลเพื่อทำรายงาน หรือศึกษารายละเอียดการทำโครงการแล้ว การคุยกันผ่านโปรแกรมแชตเพื่อประชุมในขณะที่ไม่สามารถเรียกรวมตัวกันได้ ทำให้การทำงานสะดวกและรวดเร็วขึ้น

หลังตัดต่อและลงเสียงเสร็จ จึงนำเสนอผลงานผ่านยูทูบ ซึ่งเป็นช่องทางการสื่อสารที่เข้าถึงได้ง่าย

“อยากเลิกทำเหมือนกัน ตอนนั้นเป็นช่วงสอบพอดี งานก็เยอะ เห็นเพื่อนๆ โครงการอื่นทำเสร็จไปครึ่งทางกันแล้ว แต่ของเรายังแก้อยู่บนแพละ ท้อมาก ไม่อยากทำแล้ว คิดว่ายอมแพดีกว่า เอ็มก็อยากออก แต่ก็คิดว่า ยังไงก็ต้องสู้เพราะอยากทำให้พ่อแม่ภูมิใจ และอยากเห็นผลงานของตัวเองสักครั้ง”

DRAMA SCENE

กว่าจะผ่านแต่ละกิจกรรมมาได้ มิ่งค์ยอมรับว่า เธอเคยคิดที่จะถอนตัวออกจากโครงการ ด้วยความรู้สึกท้อแท้และเบื่อหน่ายกับสิ่งที่ทำ โดยเฉพาะการเขียนบทที่เขียนแล้วแก้ใหม่หลายครั้ง แต่ยังมีเพื่อน ๆ คอยช่วยกันคิดหาพล็อตเรื่อง แม้ความคิดเห็นจะไม่ตรงกันบ้าง แต่ทุกอย่างก็ผ่านไปได้ด้วยดี

“ก็ท้อเหมือนกันแต่ก็ยังสู้ เขียนบทใหม่ 3-4 อันแล้ว รู้สึกเหนื่อยแต่มีความสุข บทแรกเขียนยาวมากเกือบ 10 หน้า ทั้งยาวทั้งซับซ้อน ตอนแสดงจริงเลยยิ่งยาก พอถึงบทที่ 2 เริ่มสั้นลง เพราะรู้ว่าการเขียนบทต้องสั้น กระชับ หนูชอบเขียน พยายามหาความรู้เรื่องเทคนิคการเขียนเพิ่มเติมตลอดเวลา ก่อนเขียนบทก็ชวนเพื่อนในทีมคุยกันให้ตกผลึกก่อนว่า บทควรจะออกมาเป็นอย่างไร เพื่อนแต่ละคนก็มีความคิดเป็นของตัวเอง อย่างเอ็มเขาอยากได้แบบลึกลับซับซ้อน เขาเป็นคนวิชาการมาก แต่มันซับซ้อนเกินไป น่าจะเขียนยาก จึงใช้วิธีโหวตกัน เมื่อเพื่อน 4 คนมีความคิดเห็นตรงกัน เอ็มก็ยอมรับฟังความคิดเห็นของเพื่อน”

ขณะเดียวกันสิ่งที่ผลักดันให้มิ่งค์ต้องเดินหน้าต่อคือ การทำความฝันของตัวเองให้สำเร็จ รวมทั้งอยากเห็นพ่อแม่ภูมิใจ

“อยากเลิกทำเหมือนกัน ตอนนั้นเป็นช่วงสอบพอดี งานก็เยอะ เห็นเพื่อนๆ โครงการอื่นทำเสร็จไปครึ่งทางกันแล้ว แต่ของเรายังแก้อยู่บนแพละ ท้อมาก ไม่อยากทำแล้ว คิดว่ายอมแพดีกว่า เอ็มก็อยากออก แต่ก็คิดว่า ยังไงก็ต้องสู้เพราะอยากทำให้พ่อแม่ภูมิใจ และอยากเห็นผลงานของตัวเองสักครั้ง”

ขณะที่มัลยืนยันทันว่า หากต้องยุบทีมหรือลาออกจริงๆ เธอจะขออยู่เป็นคนสุดท้าย โดยให้เหตุผลว่าเพราะเธอเป็นตัวตั้งตัวตีชวนเพื่อนทำโครงการ จึงต้องรับผิดชอบให้ถึงที่สุด ดังนั้นการลาออกจากทีมจึงเป็นเรื่องไกลตัวสำหรับมล

“เมื่อก่อนเป็นคนเจี๊ยบๆ ไม่ค่อยกล้าแสดงออก แต่ปัจจุบันกล้าแสดงออก กล้าพูด กล้านำเสนอมากขึ้น แม้จะรู้สึกตื่นเต้นบ้าง แต่ทุกคนในทีมก็ให้กำลังใจ จึงพยายามเรียนรู้ที่จะอยู่ร่วมกับเพื่อนๆ กลุ่มอื่น”

“เราเป็นคนชวนเขามาทำ ถ้าเราออกก็กระไรอยู่ เพราะเราเป็นตัวหลัก ตอนเอ็มจะออกเราก็บอกว่า คิดดี ๆ นะ เอ็มเป็นหัวหน้า ถ้าเอ็มออกคนอื่นก็ออก ให้เขากลับไปคิด อาทิษฐ์สองอาทิตย์เขาก็กลับมาทำต่อ”

สำหรับหน้าที่การแสดงที่ได้รับมอบหมายนั้น มลบอกว่า ไม่ยาก เพราะชื่นชอบการแสดงอยู่แล้ว โดยดูตัวอย่างจากซีรีส์เกาหลีแล้วนำมาปรับใช้ เน้นการสื่อสารทางอารมณ์เป็นสำคัญ ส่วนปัญหาอื่นๆ โดยเฉพาะเรื่องการทำงานประมาณ หรือการหาข้อมูล ก็มีพี่ใหม่ฝ้ายคอยให้ความช่วยเหลือ

“จะปรึกษาพี่ใหม่ฝ้ายตลอด เพราะบ้านอยู่ใกล้กัน พี่เขาให้คำปรึกษา และให้กำลังใจทีมงานทุกคนเป็นอย่างดี และพยายามประคับประคองการทำงานของทีมให้เดินไปในทิศทางที่ลงตัวมากที่สุด”

การเรียนรู้หลังเล่นส์

เมื่อถามถึงความถี่ในการเล่นโซเชียล ทั้งคู่เอ็มและตอบพร้อมกันว่า เล่นบ่อยเหมือนกัน หรือเรียกว่าติดโซเชียลก็ได้ เล่นครั้งละประมาณ 4-6 ชั่วโมงต่อวัน ส่วนใหญ่เป็นช่วงกลางคืนหลังจากทำการบ้านเสร็จแล้ว แต่เมื่อมีโอกาสเข้ามาทำโครงการนี้ ทำให้ทีมงานสามารถแยกแยะความสำคัญของคุณและโทษของโซเชียลมีเดียมากขึ้น ทั้งคู่ยอมรับว่าที่ชอบท่องอินเทอร์เน็ตเพราะเป็นดิงเกาหลี

“ติดนักร้องเกาหลี แต่ตอนนี้ลดลงแล้ว ทำการบ้านเสร็จแล้วเราก็ก้อยมาดู” มลอธิบายถึงเหตุผล

ด้านมิ่งค์บอกว่า เธอก็ติดซีรีส์เกาหลีเช่นกัน เมื่อก่อนดูอย่างเดียว ตอนนี้ดูแล้วนำมาปรับใช้ในเรื่องการวิเคราะห์เชื่อมโยงความรู้ และการนำเสนอ ที่เมื่อก่อนเวลาต้องออกไปนำเสนอหน้าห้องก็จะก้มหน้าก้มตาพูดอย่างเดียว แต่ตอนนี้มีเทคนิคในการนำเสนอมากขึ้น โดยฝึกอ่านและทำความเข้าใจมาก่อน พอนำเสนอก็ใช้วิธีพูดจากความเข้าใจแทน ทำให้ปีนี้เกรดของเธอดีขึ้นไปด้วย

“การทำโครงการนี้ทำให้เธอได้ประสบการณ์ใหม่ๆ โดยเฉพาะ การเขียนโครงการ การคิดวิเคราะห์”

เช่นเดียวกับมล เมื่อก่อนเป็นคนเจี๊ยบๆ ไม่ค่อยกล้าแสดงออก แต่ปัจจุบันกล้าแสดงออก กล้าพูด กล้านำเสนอมากขึ้น แม้จะรู้สึกตื่นเต้นบ้าง แต่ทุกคนในทีมก็ให้กำลังใจ จึงพยายามเรียนรู้ที่จะอยู่ร่วมกับเพื่อนๆ กลุ่มอื่น

แม้การทำโครงการจะล้มลุกคลุกคลาน มีปัญหามาให้แก้ไขอยู่บ่อยครั้ง แต่พวกเขาที่ไม่ย่อท้ออดทน พยายามหาวิธีแก้ไขปัญหา ใช้บทเรียนจากความผิดพลาดมาปรับปรุงแก้ไขครั้งแล้วครั้งเล่า จนประสบผลสำเร็จ ด้วยคิดว่านี่คือ “โอกาส” ดีที่จะได้แสดงฝีมือให้พ่อแม่ผู้ปกครอง ครู และเพื่อนนักเรียนรับรู้ว่าเด็กหลังห้องก็มีความสามารถไม่แพ้เพื่อนคนอื่น นอกจากได้แสดงฝีมือให้เป็นທີ່ประจักษ์แล้ว การทำโครงการยังหล่อหลอมให้วิถีคิดของหนุ่มสาวทั้ง 5 เปลี่ยนแปลงไป โดยเฉพาะการรู้จักคุณและโทษของโซเชียลมีเดีย แล้วนำมาปรับใช้กับการเรียนและการใช้ชีวิต ที่ทำให้มีปฏิสัมพันธ์กับคนรอบข้างมากขึ้น กล้าคิด กล้าทำ กล้าแสดงออก รู้จักคิดวิเคราะห์เชื่อมโยง จนทำให้เกรดปีนี้ดีขึ้น ซึ่งเป็นบทพิสูจน์ให้เห็นว่า เด็กหลังห้องก็ทำสิ่งดีๆ ที่มีประโยชน์ต่อชุมชนสังคมได้ เพียงแค่ผู้ใหญ่เปิดโอกาส...

....

โครงการสื่อเล็กๆ ของเด็กสงขลา

ที่ปรึกษาโครงการ	อาจารย์วรรณมา มณี โรงเรียนเทศบาล 5 (วัดหัวป้อมนอก)
ทีมงาน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเทศบาล 5 (วัดหัวป้อมนอก)	
นิรมล พวงพริก	ดวงฤทัย เรืองศักดิ์
ภัทรธิดา ชมจันทร์	ชยพล สุขปัญญา
กิตติทัต แก้วมณี	

